

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

04 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Șchiopu Alexandru XXX, născut la XXX, originar și domiciliat în XXX, str. XXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 03.04.2018- 10.05.2018 (prima instanță);
2. 22.05.2018 – 21.06.2018 (instanța de apel);
3. 02.08.2018 – 04.12.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 10 mai 2018, cauza fiind examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a fost recunoscut vinovat Șchipu Alexandru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității 160 ore, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 10 mai 2018, s-a dispus înlăturarea omisiunii vădite din sentință, s-a dispus respingerea solicitării procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, totodată s-a soluționat și chestiunea cu privire la corpul delict.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, inculpatul Șchiopu Alexandru la 10.11.2017 aproximativ la ora 08:50, conducând automobilul de model „Dacia Logan” cu numărul de înmatriculare XXX, fiind treaz cu permisul de conducere de categoria „B”, valabil pentru categoria mijlocului de transport pe care îl ghida, deplasându-se prin mun. Chișinău str. XXX, în preajma edificiului 62/2, exprimând neatenție față de trafic și încrederea exagerată în sine, a încălcat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere, Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009 și anume pct. 45 (1) RCR, care stipulează că „conducătorul

trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră, cerințele”, pct. 3 al aceluiași regulament, potrivit căruia „, participanții la trafic sînt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sînt provocate de circumstanțe iminente, cerințele pct. 46 (a) RCR, care stipulează că „, conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lîngă copii, persoane de vîrstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de dizabilitate”, iar drept urmare a încălcărilor enumerate mai sus, nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport, nu a ținut cont de totalitatea factorilor rutieri care garantează siguranța conducerii mijlocului de transport, condițiile ce au determinat în rezultat, tamponarea pietonului Gortolomei Anatolie, care traversa strada neregulamentară, în afara trecerii de pietoni, din partea laterală dreapta spre stînga, relativ deplasării mijlocului de transport.

În rezultatul accidentului rutier, pietonului Gortolomei Anatolie, conform raportului de expertiză judiciară nr. 2796D din 17.01.2018, i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de fractura osului pubis pe dreapta, fractura osului ischiatic pe stînga, fractura marginii epifizei tibiei drepte pe contor lateral, edem post traumatic perocular dreapta, excoriații multiple în regiunea frontală și zigomatică dreapta, produsă prin acțiunea traumatică a unui obiect contodont dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu s-a calificat ca vătămare medie.

Astfel, prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Șchiopu Alexandru conform prevederilor:

- art. 264 alin. (1) Cod penal, cu indicii calificativi „, *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății*”.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către:

2.1. Procurorul în procuratura mun. Chișinău, oficiul Principal, Scutaru Adrian, care a solicitat casarea parțială a sentinței în partea neîncasării din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 320 lei, pentru efectuarea expertizei judiciare nr. 2796/D din 17.01.2018 și 1120 lei, pentru efectuarea expertizei judiciare nr. 34/12/1-R-926, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Argumentând prin faptul că:

- art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală „cheltuieli judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, alin. (2) Cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei judiciare sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală”;

- art. 229 Cod de procedură penală, „cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului”, alin. (2) instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare”;

- urmărirea și judecarea cauzei condiționează efectuarea de cheltuieli pentru întocmirea și transmiterea actelor de procedură, pentru administrarea probelor și conservarea mijloacelor materiale de probă, cu retribuirea apărătorilor, precum și cu orice alte cheltuieli necesare bunei desfășurări a procesului penal;

- efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni care impune desfășurarea urmăririi și judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat;

- obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucît săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judecare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată sau partea civilă au determinat prin cererile lor, producerea unor cheltuieli.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2018, s-a respins ca nefondat apelul declarat de către procuror, s-a menținut sentința.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prin prisma normelor de procedură penală art. 227-229 Cod de procedură penală, sumele solicitate de acuzatorul de stat nu constituie cheltuieli judiciare care pot fi puse în sarcina inculpatului.

Astfel instanța de apel a specificat faptul că, cheltuielile solicitate de acuzatorul de stat în sumă de 320 lei și 1120 lei, suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, or, normele procesual penale nu prevăd încasarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză obligatorie necesare organului de urmărire penală pentru acumularea probatoriului în dosar, iar la caz, expertiza medico-legală a fost dispusă de către organul de urmărire penală pentru a determina gradul vătămarilor corporale cauzate părții vătămate, iar expertiza auto-tehnică pentru a determina dacă conducătorul unității de transport a avut posibilitatea să evite tamponarea pietonului.

Prin urmare instanța de apel, nu a constatat temeiuri de a se implica în casarea sentinței primei instanțe, deoarece aceasta în mod întemeiat a respins solicitarea acuzatorului de stat în încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată în mărime de 320 lei și 1120 lei, deoarece cheltuielile invocate nu pot fi puse în sarcina inculpatului, constituind cheltuieli inerente efectuării urmăririi penale ce urmează a fi suportate de către stat, expertizele fiind ordonate de organul de urmărire penală.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către:

4.1. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, indicând temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată, invocând faptul că:

- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel;

- la judecarea apelului instanța de apel urma să soluționeze chestiunile de drept și anume dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea corect a fost calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual și penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate;

- în cadrul examinării cauzei, instanța de apel nu a luat în considerare faptul că, de către stat au fost suportate cheltuieli în sumă de 1440 lei, la realizarea expertizelor, sumă ce urma a fi încasată din contul inculpatului în temeiul prevederilor art. 227-229 Cod de procedură penală, 385 alin. (1) pct. 14, art. 397 pct. 5) Cod de procedură penală;

- suportarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni care impune desfășurarea urmăririi și judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat;

- obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judecare îi revine în principal acestuia, chiar dacă

partea vătămată sau partea civilă au determinat prin cererile lor, producerea unor cheltuieli;

- instanța de apel nu a ținut cont de modificările survenite în Codul de procedură penală la art. 143 alin. (2), statul nemaivând obligația imperativă de a suporta acele plăți la efectuarea expertizelor;

- instanța de apel a omis în virtutea prevederilor art. 4 alin. (1) Cod de procedură penală, să aplice legea în vigoare în timpul urmăririi penale sau judecării cauzei penale;

- suportarea cheltuielilor judiciare nu are nici un impact asupra agravării situației și stării în plan penal a inculpatului;

- prin neîncasarea acestor cheltuieli, se încalcă principiul egalității în fața legii.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului Șchiopu Alexandru, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, invocând faptul decizia instanței de apel este pe deplin motivată, cuprinzând toate motivele care au stat la baza respingerii solicitării procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor pentru efectuarea celor două expertize judiciare, soluția instanței de apel apreciind-o ca una întemeiată și corectă .

6. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acestea este inadmisibil, din următoarele considerente.

În speță se constată că, recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recurentul contestă decizia instanței de apel, indicând temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, criticând decizia instanței de apel anume în partea motivării soluției acesteia privind respingerea apelului declarat de procuror, prin care a fost solicitată încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare în prezenta cauză penală din contul inculpatului.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că, temeiul și motivele invocate de recurent în susținerea acestui temei nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

Colegiul penal analizând textul deciziei atacate (f.d. 194-203,) în coraport cu motivele invocate de recurent, atestă că instanța de apel s-a expus argumentat și motivat asupra aspectelor contestate și în prezentul recurs ordinar, bazându-și just soluția privind respingerea apelului și a solicitării părții acuzării de a dispune încasarea cheltuielilor pentru efectuarea expertizelor din contul inculpatului.

Astfel, Colegiul penal lărgit a constatat faptul că, la faza urmăririi penale, la solicitarea organului de urmărire penală, a fost efectuat raportul de expertiză nr. 2796/D din 17 ianuarie 2018 și raportul de expertiză nr. 34/12/1-R-926 din 19 martie 2018 (f.d. 69-70, 115-117).

Cu referire la expertiza efectuată la 17.01.2018 care a costat 320 lei, Colegiul penal subliniază că art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală (red. 05.04.2012) prevedea imperativ că „*plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat*”. Prin Legea nr. 316 din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, alin. (2) al art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat.

Având în vedere faptul că expertiza nr. 2796/D a fost efectuată la data de 17.01.2018, când erau în vigoare prevederile art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală (red. 05.04.2012) care conform art. 10 Cod penal, sunt mai favorabile inculpatului Șchiopu Alexandru, cheltuielile de judecată nu pot fi încasate de la inculpat în speța dată și astfel sunt trecute în contul statului.

Cu referire la de expertiza efectuat la 19.03.2018 care a costat 1120 lei, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, conform prevederilor art. 229 alin. (2) Cod pe procedură penală „*instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeuri de nereabilitare*”, din norma pre-citată urmează că încasarea cheltuielilor judiciare reprezintă un drept discreționar al instanței dar nu o obligație, astfel la încasarea cheltuielilor judiciare instanța de judecată urmează să țină cont de toate circumstanțele cauzei.

La caz, Colegiul penal lărgit atestă faptul că, după cum reiese din materialele cauzei inculpatul Șchiopu Alexandru are la întreținere 3 copii minori (f.d. 73), fiind unicul întreținător, 2 copii sunt gemeni, născuți la 22.08.2016.

Totodată, conform prevederilor art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală „*instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor*”.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit, consideră necesar de a menționa că la respingerea solicitării acuzatorului de stat cu privire la restituirea cheltuielilor judiciare, s-a ținut cont de capacitatea de plată a inculpatului, astfel că posibilitatea de a restitui cheltuielile judiciare suportate trebuie să fie evaluată cu respectarea prevederilor art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit subliniază faptul că, în cazul dispunerii încasării cheltuielilor judiciare, urmează să se asigure un echilibru adecvat între, pe de o parte, interesul statului și, pe de altă parte, interesul inculpatului și posibilitatea acestuia financiară de a restitui cheltuielile, dacă acestea nu influențează substanțial asupra persoanelor aflate la întreținerea inculpatului.

Având în vedere faptul că procurorul nu a prezentat careva probe, ce ar demonstra posibilitatea inculpatului Șchiopu Alexandru de a restitui cheltuielile judiciare suportate în legătură cu efectuarea expertizei din 19.03.2018 fără a proba influențarea substanțială a restituirii acestora asupra copiilor aflați la întreținerea lui, instanța de recurs ajunge la concluzia cu privire la respingerea recursului ordinar, ca fiind inadmisibil.

7. În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel, este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil.

8. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Șchiopu Alexandru XXX**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **21 decembrie 2018**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor

04 decembrie 2018

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

**Opinie separată
a judecătoarei Cobzac Elena**

Conform art. 339 alin (7), 40 alin (3) Cod de procedură penală în cauza penală privindu-l pe **Șchiopu Alexandru XXX**,

1. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție a fost respins ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Șchiopu Alexandru XXX**, cu menținerea deciziei atacate.

2. Am semnat cu respect decizia, dar, cu privire la soluția adoptată, exprim dezacordul cu majoritatea completului de judecată, deoarece considerăm că recursul ordinar urma a fi admis în sensul invocat, cu casarea parțială a deciziei și remiterea cauzei la re judecare în alt complet în aceiași instanță în partea încasării cheltuielilor judiciare.

3. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 10 mai 2018, cauza fiind examinată în procedura simplificată prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a fost recunoscut vinovat Șchipu Alexandru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității 160 ore, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Prin încheierea Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 10 mai 2018, s-a dispus înlăturarea omisiunii vădite din sentință, s-a dispus respingerea solicitării procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, totodată s-a soluționat și chestiunea cu privire la corpul delict.

4.Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în procuratura mun. Chișinău, oficiul Principal, Scutaru Adrian care a solicitat casarea parțială a sentinței în partea neîncasării din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 320 lei pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. 2796/D din 17.01.2018 și 1120 lei pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-926, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

5.Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

6. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prin prisma normelor de procedură penală art. 227-229 Cod de procedură penală, sumele solicitate de acuzatorul de stat nu constituie cheltuieli judiciare care pot fi puse în sarcina inculpatului.

Astfel instanța de apel a specificat faptul că, cheltuielile solicitate de acuzatorul de stat în sumă de 320 lei și 1120 lei, suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, or, normele procesual penale nu prevăd încasarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză obligatorie necesare organului de urmărire penală pentru acumularea probatoriului în dosar, iar la caz, expertiza medico-legală a fost dispusă de către organul de urmărire penală pentru a determina gradul vătămarilor corporale cauzate părții vătămate, iar expertiza auto-tehnică pentru a determina dacă conducătorul unității de transport a avut posibilitatea să evite tamponarea pietonului.

Prin urmare instanța de apel, nu a constatat temeiuri de a se implica în casarea sentinței primei instanțe, deoarece aceasta în mod întemeiat a respins solicitarea acuzatorului de stat în încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată în mărime de 320 lei și 1120 lei, deoarece cheltuielile invocate nu pot fi puse în sarcina inculpatului, constituind cheltuieli inerente efectuării urmăririi penale ce urmează a fi suportate de către stat, expertizele fiind ordonate de organul de urmărire penală.

7. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, indicând temei pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct.6), Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată, invocând faptul că:

- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel;

- la judecarea apelului instanța de apel urma să soluționeze chestiunile de drept și anume dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea corect a fost calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual și penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate;

- în cadrul examinării cauzei, instanța de apel nu a luat în considerare faptul că, de către stat au fost suportate cheltuieli în sumă de 1440 lei, la realizarea expertizelor, sumă ce urma a fi încasată din contul inculpatului în temeiul prevederilor art. 227-229 Cod de procedură penală, 385 alin. (1) pct. 14, art. 397 pct. 5) Cod de procedură penală;

- efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni care impune desfășurarea urmăririi și judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat;

- obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judecare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată sau partea civilă au determinat prin cererile lor, producerea unor cheltuieli;

- instanța de apel nu a ținut cont de modificările survenite în Codul de procedură penală la art. 143 alin. (2), statul nemaivând obligația imperativă de a suporta acele plăți la efectuarea expertizelor;

- instanța de apel a omis în virtutea prevederilor art. 4 alin. (1) Cod de procedură penală, să aplice legea în vigoare în timpul urmăririi penale sau judecării cauzei penale;

- suportarea cheltuielilor judiciare nu are nici un impact asupra agravării situației și stării în plan penal a inculpatului;

- prin neîncasarea acestor cheltuieli, se încalcă principiul egalității în fața legii.

Analizând textul deciziei recurate în coraport cu motivele invocate de recurent, se atestă că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, eronat și-a motivat soluția, n-a răspuns la argumentele procurorului privind modificările survenite în Codul de procedură penală în vigoare din data de 09.02.2018, conform cărora legislatorul a exclus prevederile art.143 alin. (2) Cod de procedură penală, fiind exclusă norma legală care institua obligația exclusivă a statului de a suporta cheltuielile pentru efectuarea expertizelor în cauzele penale.

Totodată, se reține că în speță au fost efectuate două rapoarte de expertiză, nr.2796/D din 17.01.2018 în valoare de 300 lei și raportul de expertiză nr. 34/12/1-R-926 din 19 martie 2018 – în valoare de 1100 lei (f.d. 69-70, 115-117).

Consider eronate concluziile instanței de apel precum că ” *cheltuielile solicitate de acuzatorul de stat în sumă de 320 lei și 1120 lei, suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, or, normele procesual penale nu prevăd încasarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză obligatorie necesare organului de urmărire penală pentru acumularea probatoriului în dosar, iar la caz, expertiza medico-legală a fost dispusă de către organul de urmărire penală pentru a determina gradul vătămarilor corporale cauzate părții vătămate, iar expertiza auto-tehnică pentru a determina dacă conducătorul unității de transport a avut posibilitatea să evite tamponarea pietonului*”.

La caz, instanța de apel nu și-a motivat soluția, ci a transcris în decizia sa dispozițiile art.227-229, 142-143 Cod procedură penală, fără a le ajusta la circumstanțele speței date.

Totodată consider, că argumentele procurorului sunt întemeiate, fiind aplicabile la caz prevederile art.427 al.1 pct.6) Cod procedură penală, în partea cheltuielilor de judecată, urmînd să fie casată decizia CA cu remiterea cauzei la rejudecare în această parte, în astfel de circumstanțe nu sunt de acord cu soluția adoptată, și anume cu respingerea recursului procurorului, însă cu o altă argumentare decît cea a instanței de apel - în baza art.229 al.3 Cod penal, pe motivul că obligarea inculpatului la recuperarea sumei de 1440 lei pentru plata expertizelor judiciare, ar putea influența negativ substanțial situația materială a trei copii care se află la întreținerea acestuia.

Pentru aceste motive am optat pentru soluția de admitere a recursului ordinar declarat, cu casarea parțială a deciziei și remiterea cauzei la rejudecare în alt complet în aceiași instanță în partea încasării cheltuielilor judiciare.

Judecător

Elena Cobzac